

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.365/2010/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év május hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év szeptember hó 8. napján kelt 10.B.500/2007/175. számú ítéletét at I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja** azzal, hogy

Az I.r. vádlott őrizetbe vételének kezdő napja helyesen 2006. augusztus 21.

A II.r. vádlott házi őrizetének kezdő napja helyesen 2007. február 6.

A házi őrizetben töltött időt oly módon számítja be a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe, hogy 4 (négy) nap házi őrizet felel meg 1 (egy) nap szabadságvesztésnek.

A bűnjeleket a Budapesti Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Főosztály I. Szervezett Bűnözés Elleni Osztály a 180-73/2006.bü. szám alatt foglalta le. A 2. tételszám alatti törrel kapcsolatos rendelkezést mellőzi, továbbá a 3. tételszám alatti „jegyzőkönyv” feliratú papírlap iratok melletti kezelését rendeli el.

A II.r. vádlott állandó lakcímét pontosítja.

Az ítélet bevezető részéből a 2009. december 11. napjának feltüntetését mellőzi.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 19.200,- (Tizenkilencezer-kettőszáz) forint bűnügyi költségből 10.200,- (Tízezer-kettőszáz) forintot az I. r. vádlott, míg 9.000,- (Kilencezer) forintot a IV. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Bíróság a 2010. év szeptember hó 8. napján kihirdetett 10.B.500/2007/175. számú ítéletével az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberrablás büntetésében (Btk.175/A.§ (1) bekezdés), valamint az I.r. vádlottat további 2 rb. társtettesként folytatólagosan

elkövetett zsarolás bűntettében, melyből 1 rb. kísérlet (Btk. 323.§ (1) és (2) bekezdés b) pontja). Az I.r. vádlottat halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt 4 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg a IV.r. vádlottat 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Az I.r. vádlott és a II.r. vádlottak vonatkozásában a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban, II.r. vádlott esetében a házi őrizetben töltött időt is. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az I.r. vádlott enyhítésért, védője felmentésért és enyhítésért, a II.r. vádlott és védője felmentésért, valamint téves minősítés miatt, a IV. vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész az ítéletet valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette, ezért az a III.r., az V.r. és a VI.r. vádlott vonatkozásában a kihirdetés napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.439/2007/24. számú átiratában az védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság eljárási hibáktól mentesen folytatta le az eljárást. Megalapozott tényállást állapított meg, amely csak annyiban szorul korrekcióra, hogy az I.r. vádlott beszámítási képességével kapcsolatos megállapítások a bizonyítékok értékelése köréből átemelendők a tényállás I.r. vádlottra vonatkozó személyi részébe. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségének kimerítően eleget tett, mérlegelő tevékenysége a logika szabályainak is megfelel. A megállapított tényállásból okszerű következtetést vont a vádlottak bűnösségére. A vádlottak és védőik felmentésre irányuló fellebbezése a bizonyítékértékelő tevékenységet támadja, amely a tényállás megalapozottságából fakadó felülmérlegelési tilalom miatt a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre. Az elsőfokú bíróság nem tévedett sem a cselekmények jogi minősítésének meghatározásakor, sem a büntetések kiszabásakor, amelyek a belső arányosság követelményének is megfelelnek. Az I.r. vádlott betegségei további enyhítő körülménynek minősülnek, azonban a vele szembe kiszabott halmazati büntetés rendkívül méltányosnak tekintendő, amelynek enyhítésére nincs törvényes indok. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét nyilvános ülésen - melyen nem kívánt részt venni - I.r., II.r. és IV.r. vádlottak tekintetében hagyja helyben.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy a rendőrség a nyomozás során felületes, célorientált bizonyítást folytatott, egy adott koncepció köré gyűjtötte a bizonyítékokat, ezért a bíróság nem tudott helyes tényállást megállapítani. A sértettnek mindvégig szabad mozgása volt, ezért az emberrablás törvényi tényállása nem valósulhatott meg, a jogos vagy jogosnak vélt érdekviszony folyamatosan jelen volt, ezért az elsőfokú bíróság 1. tényállási pontban írt cselekményhez kapcsolódó minősítése hibás, a büntetés is eltúlzott. Elsősorban bizonyítottság hiányára alapítva indítványozott felmentést, másodlagosan a vádlott

megromlott egészségi állapotára figyelemmel a büntetés enyhítését kérte. A 2. tényállási ponttal érdemben nem foglalkozott.

A II.r. vádlott védője perbeszédében a nyomozó hatóság felszínes munkájára hivatkozott, a helyszín nem került megfelelően leírásra a sértett mozgási szabadságára vonatkozóan. A sértett szabadon mozoghatott, a lakókocsnál senki nem volt, ajtaja nyitott volt, ezért emberrablás bűncselekménye nem valósult meg. Hangsúlyozta, hogy II.r. vádlott semmilyen erőszakos tevékenységet nem fejtett ki. Felmentésére tett indítványt, másodlagosan védence megrokkant egészségi állapotára figyelemmel a büntetés jelentős enyhítését kérte.

IV.r. vádlott védője hivatkozott az ítélet tényállásának azon megállapítására, hogy a IV.r. vádlott a II.r. vádlott utasítására íratott az emeleti lakóval nyilatkozatot, mely szerint Tanú1 elismeri a felelősséget a beázás következményeinek és kártérítésként 600.000,- Ft kifizetését vállalja. Kapcsolatuk felettes-beosztott viszony volt, így az utasítást nem szabad akaratból követte, ezért IV.r. vádlott felmentése indokolt. Másodlagosan a jelentős időmúlásra, a büntetlen előéletre és a kiskorú eltartottra figyelemmel a büntetés jelentős enyhítését kérte.

II.r. vádlott az utolsó szó jogán felelősségét vitatta, felmentését kérte.

A Fővárosi Ítélet tábla a Be. 348.§ (1) bekezdésre figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság kisebb eljárási szabálysértésekkel folytatta le az eljárást, melyeknek azonban az ügy érdemére kihatásuk nem volt.

2009. év szeptember hó 18. napján (164. számú tárgyalási jegyzőkönyv) az elsőfokú bíróság érdemben tárgyalta, e napot fel is tüntette az ítélet bevezető részében. Ennek ellenére e határnapon a jegyzőkönyv tanúsága szerint azt állapította meg, hogy a tárgyalás folytatásának törvényi akadálya van, mégis érdemi eljárási cselekményt fogantatott. V.r. vádlottat nyilatkoztatta, eszerint a személyi körülményeiben változás történt, 2 hónapja külön él házastársától I.r. vádlottól, vagyonközösség sem áll fenn. A III.r. vádlott vonatkozásában a védő munkavállalói szerződést csatolt, majd a bíróság ismertetve I.r. vádlott beadványát a bírósági iratok 162. sorszáma alól, melyben az I.r. vádlott addig nem ismert személyi körülményekről nyilatkozott, leírta, hogy egy Bt.-nél területi képviselő beosztásban dolgozik, más megélhetési lehetőséggel nem rendelkezik. Mindezek alapján a vele szemben korábban elrendelt lakhelyelhagyási tilalom feloldását kérte. A bíróság végzést hozott, melyben az I.r. és a III.r. vádlott lakhelyelhagyási tilalmát nem szüntette meg.

Megállapítható, hogy a személyi körülmények vonatkozásában olyan nyilatkozatok hangzottak el, amelyek az ügy érdemi előre vitelét szolgálták, a tárgyalás érdemének tekintendő. Ugyanakkor I.r. vádlott védőjének távol maradása miatt a tárgyalás olyan személy távollétében került megtartásra, akinek részvétele kötelező. Tekintettel arra, hogy I.r. vádlott vonatkozásában csupán egy beadvány került

felolvasásra, vonatkozásában más érdemi cselekmény nem volt, a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből a védő távollétében felolvasott beadványt kirekesztette. Kétségtelen, hogy III.r. és V.r. vádlottakra vonatkozó bizonyítás felvételéhez is szükségeltetett volna I.r. vádlott védőjének részvétele, ugyanakkor a vonatkozásukban jogerőre emelkedett ítéletre figyelemmel e törvénysértés kihatása nem képezte vizsgálat tárgyát.

A Fővárosi Bíróság érdemi tárgyalási napként tüntette fel a következő tárgyalási határnapot (2009. év december hó 11. napját), ugyanakkor a 165. számú jegyzőkönyv tanúsága szerint ezen a tárgyaláson az ügy előbbre vitelét szolgáló érdemi eljárási cselekményre nem került sor, e tárgyalási napot az érdemi határozat meghozatalának alapjául szolgáló határnapok közül az ítélet bevezető részéből ki kellett rekeszteni.

A következő érdemi tárgyalás a 169. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint 2010. év március hó 12. napján volt, amikor is a vádlottak személyi körülményei között kerültek olyan adatok rögzítésre, amelyek korábban még nem hangzottak el, így ezen a napon érdemi tárgyalást tartott a bíróság.

Megállapítható, hogy a 2009. év december hó 11.-i határnap mellőzése kapcsán a 2009. év szeptember hó 18.-ai és 2010. év március hó 12.-ei érdemi tárgyalások között nem telt el 6 hónap, ezért a tárgyalási időköz megsértéséből adódó eljárási szabálysértés nem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság igen alapos bizonyítást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Nagyobb részben megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351.§ (2) bekezdés b.) pontjában írt megalapozatlansági hibában szenved, részben hiányos, ezért a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a.) pontjában írt jogkörénél fogva azt az az iratok tartalma alapján kiegészíti, illetve pontosítja az alábbiakkal:

Az ítélet indokolása köréből a 12. oldal lap alján rögzítetteket I.r. vádlott elmeállapotával kapcsolatosan a másodfokú bíróság átemeli a személyi rész I.r. vádlottra vonatkozó megállapításai közé. Azt kiegészíti azzal, hogy a vádlottnak alkalmanként gyomortájéki fájdalmai jelentkeznek, melynek hátterében a gyomor nyelőcsőhöz közel eső szakaszának időszakos gyulladása jelölhető meg, jelenleg is a gyomrával kapcsolatos problémák miatt szorul kórházi ellátásra.

Az I.r. vádlott erkölcsi bizonyítványa adatai alapján ugyancsak a személyi rész kiegészítendő azzal, hogy vele szemben nyomozati szakban jelenleg is több eljárás folyik, így a Btk. 175/B.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő fajtalanság, közösülés céljából elkövetett emberkereskedelem büntette miatt (a megalapozott gyanú közlésének időpontja 2009. július 9.), valamint a Btk. 282.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (5) bekezdés szerint minősülő csekély mennyiségre

elkövetett kábítószerrel visszaélés vétsége miatt (a megalapozott gyanú közlése 2011. november 21. napján történt).

A II.r. vádlottra vonatkozó személyi rész a nyilvános ülésen elhangzottak és a csatolt okiratok alapján kiegészítendő azzal, hogy a vádlott gerinc problémái miatt többször állt orvosi kezelés alatt az elsőfokú eljárás idején is, felerősödő derék fájdalmai miatt neurológián is ellátták, reumatológiai kezelésre irányították. Tüdején olyan elváltozás nem található, amely a kontrollon kívül egyéb ellátást igényelne. Hipertónia és túlsúly megbetegedésben szenved.

Az erkölcsi bizonyítvány alapján a személyi rész kiegészítendő azzal is, hogy vele szemben a Budapesti XIV. Kerületi Rendőrkapitányság 154-3548/2005. bü. szám alatt 2005. év július hó 30. napja óta folytat büntető eljárást garázdaság vétsége miatt.

2010. augusztus hó 31. napja óta súlyos testi sértés büntette miatt folyik ellene büntető eljárás, az ügyben a Budapesti IV.-XV. Kerületi Ügyészség emelt vádat B.IV.2193/2010. szám alatt 2011. év július hó 13. napján garázdaság vétsége miatt.

A történeti tényállásban az ítélet 8. oldal 4. bekezdésében a másodfokú bíróság Tanú2, Tanú3 és Tanú1 vallomásai alapján rögzíti, hogy a II.r. vádlott is közölte Tanú1-el, hogy a gépkocsi marad fedezetnek, majd azt is, hogy eladják azt.

A 9. oldal 2. bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy a IV.r. vádlott hol a II.r. vádlott utasítására, hol **magától** többször felhívta Tanú2-öt, hogy mikor jönnek már a pénzzel.

Tanú3 telefonját a III.r. vádlott elvette az őrzés során, azt egy alkalommal visszaadta a IV.r. vádlott abból a célból, hogy abban testvére telefonszámát megnézzé, majd ismét elvette.

A 9. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a rendőrök megérkezésekor a III.r. vádlott a nála lévő kést a IV.r. vádlottnak adta át, aki azt az övtáskájába rejtette.

A tényállás ezen kiegészítésekkel teljes és a másodfokú eljárásban is irányadó volt a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján.

A Fővárosi Bíróság ítéletét a védelmi fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése körében támadták, amelyre megalapozottan megállapított tények mellett nincs mód, az eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat kimerítően és irat híven sorolta fel. A IV.r. vádlott 15. oldal első bekezdésében foglalt nyilatkozatának utolsó mondatában Tanú2 helyett nyilvánvaló elírás miatt Tanú3 nevét kell szerepeltetni.

Tanú4 18. oldal közepén rögzített vallomása körében rögzíteni szükséges, hogy ő is elmondta, hogy tudomása volt arról, hogy tanú1 családjától 500.000 forintot követeltek. (nyomozati iratok 249. oldala szembesítési jegyzőkönyv tartalma)

Tanú5 nyomozati vallomásainak ismertetésénél nem került feltüntetésre, hogy a nyomozati iratok 249. oldalán rögzített szembesítési jegyzőkönyvben korábbi nyomozati nyilatkozatait fenntartotta, melynek azért van jelentősége, mert a tárgyalási szakban vallomása nagy részét lényegi tartalomra vonatkozóan visszavonta, melyet az elsőfokú bíróság nem fogadott el.

Tanú6 vallomására bizonyos részleteket illetően hivatkozik az elsőfokú bíróság. Az ítélet 30. oldal utolsó bekezdése azt tartalmazza, hogy Tanú6 megerősítette, hogy Tanú7 és I.r. vádlott között egy függő viszony alakult ki, mert azt nyilatkozta, hogy a korábban normális anyagi helyzetben lévő Tanú7 állandóan súlyos pénzzavarral küzdött. Az elsőfokú bíróság ezen következtetése nem felel meg a logika szabályainak. Ez a következtetés sem a bírósági eljárásban tett 90. számú jegyzőkönyv 18. oldalán rögzített, sem a nyomozati iratok 865. oldalától felvett nyomozati vallomásából nem következik. Tanú6 azt mondta, hogy I.r. vádlottól úgy tudta, Tanú7 a fia miatt került ilyen helyzetbe, kábítószerezett, amit Tanú7-nek kell megfizetni. Arra kérte a tanút, ezen tartozás rendezésében segítse Tanú7-et. Tanú6 a sértett és I.r. vádlott közötti függő viszonyról nem számolt be, sőt úriemberként nevezte meg I.r. vádlottat. A tanú csak azt a következtetést vonta le az eseményekből, hogy Jónit valaki folyamatosan lehúzza. (ahogy azt az ítélet 29. oldal első bekezdésében az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette)

Mindemellett Tanú6 tanú Tanú7 sértett korábbi anyagi helyzetére vonatkozó előadása alátámasztja a megállapított tényállást, és az is leszögezhető, ahogy azt Tanú7 a szembesítési jegyzőkönyvben állította is, hogy nem tartozott Tanú6 neki akkora összeggel, amelyet állított, azt csak azért mondta I.r. vádlottnak, hogy békén hagyja. Ezen túlmenően Tanú6-nak nem kellett szükségszerűen tudomással bírnia Tanú7 zsarolásáról, a zsaroló személyéről sem, szorongatott helyzetét azonban tisztán látta.

Tanú7 szavahihetőségét a Tanú6 vonatkozásában állítottak nem ingatják meg, mert nyilatkozatai - ahogy azt az elsőfokú bíróság igen pontosan levezette - más bizonyítékokkal alátámaszthatók.

Egyebekben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére. A cselekmények jogi minősítése is törvényes, a jogi indokolás azonban több tekintetben is kiegészítésre szorul.

A védői utalásra figyelemmel a másodfokú bíróság rögzíti, hogy nem az önbíráskodás, hanem a társtettesként elkövetett emberrablás büntette valósul meg

akkor, ha a vádlottak a sértettet élete, illetőleg testi épsége ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel túszként fogva tartják és szabadon bocsátását anyagi követelés teljesítésétől teszik függővé. (BH 1998/66, 1999/544, 1998/66., 2002/470.)

Az emberrablás büntette az önbíráskodás büntettével a specialitás viszonyában áll, ezért az önbíráskodás helyett akkor is emberrablás büntettét kell megállapítani, ha a tettesek a személy elleni erőszakkal és a kvalifikált fenyegetéssel a személyi szabadságától megfosztott sértett szabadon bocsátását jogosnak vélt vagyoni igényük kikényszerítésétől teszik függővé (BH 2001/413, BH 2005/237.)

Az emberrablás büntette tekintetében bármely követelés alkalmas a bűncselekmény megállapítására, annak tényállásszerűsége szempontjából nincs jelentősége, hogy az elkövető jogtalan, avagy jogos, illetőleg jogosnak vélt követelés teljesítésétől teszi függővé a sértett szabadon bocsátását. (BH 2003. 442.)

Az önbíráskodás bűncselekményének lényege az, hogy az elkövető a jogos vagy az általa jogosnak vélt követelés kikényszerítése céljából személy elleni erőszakot vagy fenyegetést alkalmaz. A vádlottak tevékenysége az önbíráskodás elemeit csak részben rejti magában, ezen túl többletként mutatkozik, hogy élet, testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetés arra kényszerítette a sértettet, hogy mindaddig a vádlottakkal maradjon, amíg az apja a testvérével az általuk jogosnak gondolt pénzköveteléssel vissza nem tér. Ezzel a tényállásbeli többlettel a Btk 175/A.§ (1) bekezdése szerinti emberrablás büntettének a törvényi tényállása valósult meg.

A minősítés emberrablás függetlenül attól, hogy a követelés egészében vagy nagy részében jogos vagy jogtalan, illetőleg a követelést az elkövető jogosnak véli. Az emberrablás tényállása összefoglalt bűncselekmény, gyakorta az önbíráskodás törvényi elemeit is kimeríti. A tipikusan együttesen előforduló eseteket pedig magasabb büntetési tétellel fenyegetett önálló bűncselekményi alakzatként rendeli büntetni a törvényhozó. (BH 2011/413 jogeset)

Meg kell említeni a jogos vagy jogosnak vélt követelés vonatkozásában azt is, hogy az irányadó tényállás szerint fájdalomdíj fejében fizetendő követelésről van szó, amely ellen a sértett tiltakozott, és jogszerűségének látszatát még az is lerontja, hogy egy vádlottak által megfogalmazott nyilatkozatot akartak erre vonatkozóan utólagosan aláírtni a sértettel, és édesapjával.

A védők által hivatkozott sértetti szabad helymegválasztási jog az elfogadott tanúvallomások alapján nem volt megállapítható. Az élet és a testi épség elleni fenyegetés elégséges volt ahhoz, hogy a sértett úgy ítélje meg a helyzetét, hogy eltávoznia nem lehet. A megállapított tényállás szerint az I.r. vádlott bozótvagó kést vett elő a kocsijából, azzal testvérét lábának levágásával fenyegette. A sértettet őrző III.r. vádlottnál is kés volt, amelyet bármikor használhatott volna, az elhangzott fenyegetései is olyanok voltak, amelyek alkalmasak komoly félelem kialakítására, a szabadulást Tanú3 meg sem kísérelte. Őt a III.r. vádlott egy alkalommal meg is ütötte. Ezen tények mellett annak, hogy a XIV. kerületben található ház körül volt-e

kerítve, jártak-e ki-be a dolgozók illetve, hogy a lakókocsi nyitott vagy zárt állapotú volt-e, nincs jelentősége.

A fellebbezéssel érintett vádlottak valamennyien társtettesei az emberrablásnak, mert törvényi tényállási elemet valósítottak meg mindannyian egymás tevékenységéről tudva szándékegységben. Társtettesi elkövetői alakzat megállapításához nem szükséges, hogy az összefoglalt törvényi tényállás valamennyi elemét valamennyien megvalósítsák.

A 2. tényállási ponttal kapcsolatos jogi indokolást a Fővárosi Ítélőtábla kiegészíti azzal, hogy az uzorakamat kapcsán az uzorakamattal növelt eredeti összeg jogtalan haszonnak tekintendő összegének megszerzése céljából alkalmazott testi épség elleni fenyegetés illetve erőszak folytán a cselekmény helyesen került zsarolás büntetteként értékelésre (BH.2011/56. sz. jogeset).

Egyebekben az elsőfokú bíróság jogi indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyobb részben feltárta. Az I.r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény a folytatólagosan elkövetés a 2. tényállás pontot illetően. Ugyanakkor a kitartó elkövetést a másodfokú bíróság mellőzi. Enyhítő körülmény ugyanakkor orvosilag igazolt betegsége.

A II.r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény, hogy eljárás hatálya alatt valósította meg cselekményét.

II.r. vádlott betegségét a másodfokú bíróság nem tartotta olyan súlyúnak, amely miatt az enyhítő körülményként lett volna értékelhető.

A Fővárosi Ítélőtábla úgy ítélte meg - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját - hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések enyhítésére a cselekmény(ek) tárgyi súlya és a bűnösségi körülmények alapján nincs mód. Az I.r. vádlottal szemben a büntetés kiszabására a halmazati büntetés kiszabási elvek szerint került sor, vele szemben, mint többszörös visszaesővel szemben alkalmazandó a Btk. 97.§ (1) bekezdése is, melynek felhívását az elsőfokú bíróság elmulasztotta. Eszerint többszörös visszaesővel szemben - amennyiben a törvény másként nem rendelkezik - az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, így a vele szemben kiszabható büntetés 2-12 évig terjedő szabadságvesztés.

A II.r. vádlott esetében, akivel szemben a törvényi minimumot 6 hónappal meghaladó szabadságvesztés büntetés kiszabására került sor, és aki a cselekménysor elindítója volt, a kiszabott büntetés szintén nem eltúlzott.

A IV.r. vádlott büntetésének kiszabására tevőlegessége kisebb fokára figyelemmel enyhítő szakasz alkalmazásával került sor, melynek további enyhítésére ugyancsak nincs indok.

A járulékos kérdésekben az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen döntött, tévesen jelölte meg ugyanakkor I.r. vádlott esetében az őrizetbe vétel kezdő napját, amelyet a másodfokú bíróság az őrizetbe vételről szóló határozat tartalma alapján javított. Helytelen II.r. vádlott esetében a házi őrizet első napjának megjelölése, az nem lehet azonos az előzetes letartóztatásban töltött idő utolsó napjával, az azt követő naptól kezdődik, melyet a másodfokú bíróság ugyancsak javított.

Nem a törvény szövegének megfelelően rendelkezett az elsőfokú bíróság a házi őrizetben töltött idő beszámításáról sem. Meg kell határozni, hogy hány napi házi őrizetben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek, melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta. A 70 nap házi őrizetben töltött idő 18 nap börtönbüntetésnek megfelelése megállapítása egyebekben helyes.

Nem tüntette fel az elsőfokú bíróság a bűnjelet lefoglaló hatóságot, az őrzés helyét, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta. Feleslegesen határozott arról a 2. tétel alatti késről, amelynek kiadása már az eljárás nyomozati szakaszában megtörtént Tanú8 részére, ezért az ezzel kapcsolatos rendelkezését a másodfokú bíróság mellőzte.

Tévesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az iratok mellett kezelt jegyzőkönyv elkobzásáról a Btk. 77.§ (1) bekezdés c.) pontja alapján. E törvényhely alapján el kell kobozni azt a dolgot, amely bűncselekmény elkövetése útján jött létre. Ezen okirat keletkezési körülményeit illetően bűncselekmény nem valósult meg, azt IV.r. vádlott íratta meg - igaz valótlan tartalommal - egy tartalmát illetően tévedésben lévő házban lakó személlyel. Mint magánokirat felhasználásra nem került, a sértett nevének tanúkénti aláírása ugyancsak nem jelenti azt, hogy az okirat bűncselekmény útján jött volna létre.

Az elsőfokú bíróság bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezése helytálló azzal a kiegészítéssel, hogy az ujjnyom szakértő díját helyesen terhelte az államra, elmulasztotta ugyanakkor indokolását. A VW Golf típusú gépkocsiból rögzített ujjnyom töredékek azonosításra alkalmatlanok voltak, az eljárás előbbre vitelét nem szolgálták, a gépkocsival kapcsolatos ténymegállapítások a vádlottak beismerő vallomásán alapultak. Szükségtelenül felmerült bűnügyi költségként a díj a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján az az állam terhén marad.

A II.r. vádlott előző lakóhelye megszűnt, új állandó lakcímét a másodfokú nyilvános ülésen bejelentette, melyet a másodfokú bíróság a Be. 258.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján a személyi adatok között feltüntette.

Elmulasztotta az elsőfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának indokát adni, mely a fenti törvényhely (3) bekezdés f.) pontja alapján az ítélet kötelező tartalmi eleme, ezért azt a másodfokú bíróság pótolja.

A 106. számú tárgyalási jegyzőkönyvben (2008. július 4.-i tárgyalás) a II. számú végzéssel az elsőfokú bíróság elutasította I.r. vádlott Tanú3, Tanú1, Tanú2, Tanú5 tanúk visszaidézésére és ismételt kihallgatására vonatkozó indítványát. E döntésének nyilvánvaló indoka az volt, hogy a tanúk kihallgatása a bírósági eljárás korábbi szakaszában igen részletesen megtörtént, további tények tisztázásához ismételt kihallgatásukra nem volt szükség.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján annak helyes indokainál fogva a fentebb írt pontosításokkal helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a fellebbező vádlottakat kötelezte.

Budapest, 2012. év május hó 24. napján

. Lassó Gábor sk..

Fatalin Judit sk.. Ujvári

Ákos sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 2010. szeptember hó 8. napján kihirdetett 10.B. 500/2007/175. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf. 365/2010/19. számú végzése folytán az I.r., a II.r., a IV.r. vádlottak vonatkozásában 2012. május hó 24. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év május hó 24. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kukucska Erzsébet
írnok